

ומצעה גירוסין והבעל רב' לגרשה קלא לחלוקה בלא
 כתובה: בין מוספת בין נדוניה. לא מיציעה היבא
 דתתן לה מחנה בשעת נישואין. לתנאי כתיבה
 ככתובה. אלא חפילו כתב לה לאחר נישואין והמרה
 מחיס עלי מפסדה ליה דכי הקרי לה דרעמה למיקס
 קמיה. דרעמה למישקל ומיפק לא הקרי לה. אבל
 אם כתב צו התרה והתנה על עמו שהטלונה כשהי'
 תחתיו ותתנה לכל מי שתראה. ואפילו אם תמכור
 צו: ולא תרנה לישב תחתיו שתטול ותלא תנאי ממון
 זקנים. וכן כתבו רבינו האי ור' אלפס בתשובה.
 שחלה. אבל בעל כרחו אינו מנשג. לדקיי' לן האיש
 אינו מוליא אלא לרלונו. וגבי עוברת על דת. דהא
 מיציעה לן בפרק ארוסה אם רנה הפעל לקיימה או
 מקיימה חו נא. ולא איפשיטא. אבל גבי מורדת
 פשים' לן חס רנה לקיימה מקיימה וחין כופין.
 ומורדת דקאמרינן דוקא דליכא לה פענה גביה אבל
 חית לה טענה גביה שהבעל עושה עמה שלא כהורה
 או נמי דלה מזי לייקס בסיפוקה דידה לאו מורדת
 היא. והטן כתב ר"ח דיביה כיון דחית לה עלויה
 שאר כמות ועונה מדאוריית' וליא ליה ניבס כלום.
 אחי דאוריית' ודחי דאורייתא. ולא כייפינן כיה אבל
 חית ליה נכסי דאחיה. בין מקקעי בין משלטי.
 ויחיה ליה ליצומה ואיהו אמר' לא יחיה כי דהא לית
 ליה נמיקס בסיפוקה. ולא יחיה לי דליצון מהנהגו
 נכסי דמישחעבדן לי לכתובתא ולאיתונו וייכיהו.
 מורדת הויא חבל אי קיס. ליה ציבס דלח' הגון הוא
 לה. והיא טענה לכלווי ביכסי קא צעי ולאפוקי בסוף
 בולח כלום. לאו מורדת היא. הא לאו הכי לא מישינן
 דילמא מבלי להו לכיכסי. ואח' לא צעיר לחייבוי
 מורדת היא. והאי הוא ריבא דגמרא. אבל בתרמי
 מתירא: הכי דיינינן כדאיתא בהלכות. ומשמע
 דתקנתא דמסיבתא בלמרה מחיה עני הוא. אבל
 אמרה בגמרא ליה ומנערה ל' ריבא דגמרא דיינינן
 ליה והכי אשחון בתשיבות. וכתב רבינו שריא בתל
 רבנן: בצוראי גמרא חמיהם שבות ישראל הולכות
 ותולות עמין בעכו"ס ליטול מצעליהן גב צאונם ויש
 שותבין בט צאונם. ומסתפק בגמ' מעישה כדון. או
 שלא כדון. וקא נפיק מיניה חירצא. תקימו מד' רב
 הובא כ"ע למורדת ותצעת גירוסין כל נכסי לאודול
 שהכניסה לו חמלה. וחפילו הביאה נכסים מיעבדן
 וקיצלן הבעל בסך מדובין חמלה הכל כמה שקיצל.
 ואפילו מה שבלי ומה שאצרו. יש לה תחתיהן ומה
 שבטב לה על עצמו. ומה שאינו מזוי כא ישלס לה.
 ומה שהיא מזוי נמי. אע"ג דתפשה מפיקין מינה.
 וכופין אותי וכותן לה גט לאלתר. ויש בה מנה' ר'
 וזהו נהגו. כשם מאות שנה. ומה שחירש הרב כ' יעבד
 אריבא דגמרא הוא דלא כייפינן. ליה לבעל. לאפוקי
 בעל כתיבה. אבל בתקנתא דתיראי מפיקין דהכי
 אסבימו כולסו רבוותא. וכתב רבוות' דוקא מורדת
 אבל היבא דאתמרת או היבא דאיבא חשש מותא
 עלה וקא צעיר לאפוקה מצעלה. כי היכי דלא ליחיה
 לה לימה להאו תקנתא. וכל מה דכייפינן לי לאפוקה
 מן ריבא דגמרא או מעיקר תקנתא. אי מיתה לה
 איתתא מקמי דתיפוק מצעלה בגט. בעלה רית לה,
 דלא מפקעין ירושה דאורייתא דבעל. אלא בגירוסין
 גמורין. ומשמע דסבירא להו לרבוותא: דלא איבא
 עלה ספק גירוסין ומיתה לה איתתא צעלה ירית לה
 וכן כתב ר' שמעון קיירא. כל מקיס שאמרו חכמים
 מורדת ואינה מגורשת. בעלה חייב צמזכותיה
 ובפרקונה. ואם מתה יורשה. והכי נמי מהתירא
 מדקתני

כי היכי דמסתמין לה ממלכה ומתשמיש נמי דוקא
 שאינו רונה לגרשה אבל אם הבעל רונה לגרשה הא
 קיי"ל האשה יולאה לרלונו ושלא לרלונו. והאיש
 אינו מוליא אלא לרלונו. והמורדת על בעלה נמי
 שאין הבעל רונה לגרשה שמה תתפיים. אלא שאומר
 אם רנו' להתגרש תלי' שלא בכתובה. והאשה אינה
 רונה שיגרש' : אלא שילבער עד שיוציאה ויתן לה
 כתובה. דלמרי היכי דמח' מורדת. דחמרה צעירא
 ליה ומלער' ליה כלומר עד שיגרשנה ויתן כתובה
 זכיון שלא ילחה מעיקר אישות. פוחתין מתיבתה
 צכל שבת ושבת שמה תימלך ותתפיים: ואין הבעל
 יכול נומר לתן לה גט מעכשיו וחפסיד לה כתובה:
 אבל חמרה ויחיס עני כלומר לא צעירא ליה. כיון
 שמרד צעיקר האישות. לא כייפין לה שחעמד עמו
 ושומעין לבעל-שאמר אם לרונה להתגרש תפסיד
 בת צתה מעכשיו ותלא. ולא כייפינן ליה לשהויה
 ביטח ולחייבוי בה וכן הילכת' לריבא דגמרא, ק"ר
 המורדת על בעלה פוחתין לה מתיבתה ז' לרפעיין
 צערת. ולצותיהו חזרו נמכו וגמרו שיהו מברחין
 עניה ד' שבתות או אחר זו. ששולחין לה מצ' ד' ואומ'
 לה הוי יודעת שאפי' כתובתך מאה מנה הפסדת
 בתיבתך. ומד' רס' צירוסלמי מתירין לה ד'
 שבתות והוא שוברת בתיבת' ויולאה. ש"מ אחר
 ד' שבתות כותן לה גט ומפסדת לה בתיבתה כדאמ'
 בסוטה. אם חמרה צמאה אי שוברת כתובה ויולאה
 וליכא למימר דלרבע שבתות מפסדת כל כתובה,
 לרבוותא. ודלוי עלמא חית ליה דמחני
 ורבוותא סבירא להו דעבדי הכיפה ד' שבתות חת
 שפחפח. ורבה אמר רב שבת דלא לריך הכיפה. אלא
 מעלכין צה. ואי כפי רבוותא הוה להו למימ' הילכת'
 כת"ק. ודכוותה גרסינ' צירוסלמי ואכפרות עלמה
 לריך שמתה י"צ חש. א"ר יהודה בן פזי ומכריזין
 והולכין ר' שבתות לאי ר' צ' חש. והא דאסיקתא
 צטיה צפ' אריסה העוברת על דת לריבה התירה.
 חוכה נמימר ד' היא. ואפילו כת"ק לריבה עידי
 התרחה. וחייב למימר דעוברת על דת לאו היינו
 מורדת ובמורדת לא קא מיציעה ליה דהא איתפרש
 דיבא רילה דרם רב כחומר רב חסדא הלכ' ברבתי
 האי צורכת סברא כי היא חמ' רבא אי רב שבת הלכ'
 נמלין בה כת"ק דאמ' פוחתין מתיבתה כל שצ' שבת
 עד שמלכה בתיבתה שייח תימלך ותחזור צ' צירוסלמי
 מהו מייפתת מפרי' פרטון רילה. כשמעיה מן הדא.
 ר' יוסי אומר בעולם היא פוחתת והולכת שאם תפול
 לה ירושה ממקום אחר וכו' לא אמרן אלא ירושה
 שאינו מזוי. דהא חמרה חפילו לפחות מפדא פורסין
 דידה יפחות לה כל שכן חוכמת. דקיי"ל כר אלעזר
 בן עזריה דאייל צת' אומר דעתא. ועל צלחות
 נכסים הנכסין והולאין עמה. איציעה לן בגמרא
 דילן ולא איפשיט' ואסיק' שהתא דלא איתמ' הילכת'
 לא כתר ולא כתר. תפשה לא מפקי' מינה. ומשטיק
 לה תריסר ירחי שת' : אגיטא דרין נובחא דטעחא
 עמיק. ולא גרסין צה וצתך תריסר ירחי שת'.
 בגמ' : והאי שיעורא לא כת"ק ולא כרבוותא. וכי
 היכי דאיתוסף בגמרא מזוי' הכי איתוסף תריסר
 ירחי שת' ומיכא לתימ' נמי דרבנן סבירא דכתבי
 השתא. דלא איתמר וכו'. אכולה שמעתא קאי משום
 דמתקא להו חי כרצ חמין בר רב סדרא דאמ' הלכה
 כרבוותאוי חי כרצא חמין רב שבת דאמ' הלכה נמלין
 צה. ופסקין תריסר ירחי שת' משהיין. לה אגיטא
 ועיור דיבא דגמ' הכי איתא. כי אמרה מאיס עלי.